(64)

மிருகம்

அப்பாவுக்கு என்மீது ரொம்பக் கோபம்.

இந்த அப்பாவைப் பார்க்கையில் எனக்குச் சிரிப்புத் தான் வருகிறது. தான் மிகுந்த கோபத்தில் இருக்கிறதாக எனக்குக் காண்பிக்க வேண்டி என்ன என்னவெல்லாம் செய்கிறார் இவர்? கையிலிருந்த பேப்பரைக் கடாசி எறிகிறார்! அம்மா வழக்கம் போல் அவருக்கேற்ற கடுங்காபியை, சர்க்கரை போடாமல் தான் கொண்டு போய்க் கொடுக்கிறாள். இருந்தும், "என்னடி இது... காபியா, கழனித் தண்ணியா...? அந்த மாட்டு வாயிலே கொண்டு போய் ஊத்து, சந்தோஷமா சாப்பிடும். காபி போடறாளாம் காபி!" என்று சம்பந்தா சம்பந்தமில்லாமல் காய்ந்து விழுந்தார். அம்மா முகம் சிவந்து போய் மூக்கு விடைக்க, சேலைத் தலைப்பை எடுத்துக் கண்ணைத் துடைத் துக் கொண்டும், மூக்கை உறிஞ்சிக் கொண்டும் அடுப்படிக்குப் போவதைப் பார்க்க எனக்கு மனசுக்கு வருத்தமாய் இருந்தது. ஆண்களுக்கும் கோபம் வந்தால், பெண்டாட்டி மேல் காய வேண்டும் போலும். இருக்கட்டும். சூழ்நிலை சரியில்லை. ஒரு நாளைக்கு இந்த அப்பாவை இந்த ஆண் அடக்கு முறைக்காகவே கிழிகிழி என்று கிழிக்கிறேனா இல்லையா பாருங்கள்!

அலுவலகத்துக்குச் செல்ல, என் அறையில் என்னை நான் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தேன். குளியல் அறையிலிருந்து அப்பா கத்துவது கேட்டது: "ஆமாண்டி இப்படி நெருப்பு மாதிரி கொதிக்கக் கொதிக்க வெந்நீரை விளாவாமல் வை. என் மேல்தோள் எல்லாம் உறிஞ்சு, உரிச்ச கோழி மாதிரி நான் நிக்கணும்னுதானே உன் ஆசை?"

நான் அலுவலகத்துக்குக் கிளம்பினேன்.

அப்பாவின் கோபம், பஸ்ஸில் போகும் போதும் எனக்குச் சிரிப்பையே தந்தது. அப்பா எப்படி இருந்தார், ஏன் இப்படி மாறினார்...?

உண்மையில், அப்பாதான் எனக்கு சீறச் சொல்லிக் கற்பித்தவர். சின்ன வயதில் அவர் எனக்குள் ஊன்றிய விதை இது.

"அப்பா! அம்மா எனக்கு ஸ்வீட் தரமாட்டேங்கறாப்பா..." என்று கண்ணைக் கசக்கிக் கொண்டு போய் அப்பாவின் முன் நிற்பேன்.

அவர் என்னைப் பார்த்து இப்படிச் சொல்வார்:

"அம்மா ஸ்வீட் கொடுக்கலேன்னா அதுக்காக அழறதா...? இதென்ன வெத்துப் புலம்பல்? பெண்ணுனு பிறந்தா அழணுமா என்ன? சீச்சீ! எனக்கு இது பிடிக்காது. போ, போய் அம்மாகிட்டே, 'ஏன் எனக்கு ஸ்வீட் கொடுக்கக் கூடாது? அவ்வளவு ஸ்வீட் பண்ணியது நம்ம மூணு பேருக்குதானே?' அப்படின்னு கேள். அழுகை உனக்கு எந்தவிதத்திலும் உதவாது. கல்லுடைக்கிற மாதிரி கேள். கேட்டாத்தான் எதுவும் கிடைக்கும். தட்டினாத்தான் கதவு திறக்கும். புரியதா? போ!"

என் அழுகையை அந்தச் சின்னஞ்சிறு வயதிலேயே நிறுத்தியவர் அப்பா.

பத்தாம் வகுப்பை முடித்து, ப்ளஸ் ஒண்ணில் அந்தப் பெரிய பள்ளிக் கூடத்தில் சேர்ந்த போது நான் விதிர் விதிர்த்துப் போயிருந்தேன். பெண்கள் பள்ளிக் கூடத்திலேயே படித்து வளர்ந்த எனக்குப் பையன்களைக் கண்டாலே நடுக்கம் எடுத்தது. சேர்ந்த முதல் நாளே, தடியன் மாதிரி ஒரு பையன் என்னிடம் வந்து, "உன் பெயர் என்ன?" என்றான். வியர்த்துப் போய் பல், கைகால் அனைத்தும் நடுங்க, "கோ... கோதை" என்றேன் ஈனஸ்வரத்தில், அடுத்து அவன், "பூ கட்டத் தெரியுமா?" என்று கேட்டதும் எனக்கு அழுகையே வந்து விட்டது.

"பூ கட்டி மாலையாக்கத் தெரியாது. அழத்தான் தெரியுமா? ஒண்ணு போதாதுன்னு இரண்டு சடை போட்டுக்கறே — ரெட்டைக் கொம்பு மாதிரி. எதுக்குடி கோதைனு பேர் வெச்சுக்கறே? இனிமே நீ ராதைனு பேர் வெச்சுக்கோ... தெரியுமா? சொல்லு உன் பெயர் என்ன?"

நான் கேவிக்கேவி அழுதுகொண்டே, "ரா... ராதை..." என்றேன். ஏழெட்டு வானரங்கள் என்னைச் சுற்றி நின்று கொண்டு, "ஹே... ஹே...' என்று காணாததைக் கண்டது மாதிரி சிரித்தன.

அதற்கு மேல், என்னால் வகுப்புக்குப் போக முடியவில்லை. புத்தகப் பையைத் தூக்கிக் கொண்டு, 'ஓ'ன்னு அலறி அழுதவாறு, இரட்டை சடைகள் பறக்க வீட்டுக்கு ஓடி வந்தேன். நன்றாக ஞாபகம் இருக்கிறது. அன்று தாத்தாவுக்குத் திவச நாள். அப்பா வீட்டில்தான் இருந்தார்.

என்னை அந்த நேரத்தில் கண்டதும் பதறிப் போன அப்பா "என்னம்மா... என்ன...?" என்றார்.

நான் அழுது கொண்டே, நடந்ததைச் சொன்னேன்.

அப்பா இடுப்பைப் பிடித்துக்கொண்டு பல நிமிஷங்கள் சிரித்தார். அப்புறம் சொன்னார்:

"அடி அசடே...! இதுக்குப் போயி அழறியே... ஆம்பளை பசங்க, பொண்ணுங்களை அப்படித்தான் கலாட்டா பண்ணுவாங்க... இதை யெல்லாம் தமாஷா, ஜாலியா எடுத்துக்கோமா... பசங்க கேலி பண்ணா, நீயும் திருப்பிக் கேலி பண்ணு... அவன் சிரிச்சா, நீயும் சிரி. தப்பா, அசிங்கமா நடந்தா ஓங்கி அறை. சிறுமைக் குணங் களைக் கண்டா கொதிக்கணும்... அதை எதிர்த்து நிக்கணும்.... உன்னை நீதான் காப்பாத்திக்கணும்... பொண்ணு போற இடத்துக் கெல்லாம் அப்பா காவல் காக்க வரமுடியுமா?"

அந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு அச்சம் என் மனசை விட்டு சுத்தமாகவே அகன்று விட்டது.

அப்பா என் மனசுக்குள் மூட்டுவித்த இந்தத் தீயை, அணை யாமல் இன்றுவரை நான் காப்பாற்றிக் கொண்டு இருக்கிறேன்.

என்னை ராதையாக்கிய அதே தடியனை மறுநாள் சாயங் காலமே பார்த்து, "என் பெயரைக் கேட்டியே... உன் பெயர் என்ன?" என்று நான் கேட்டபோது, திடுக்கிட்டுப் போனான் அவன். "பர... பரமசிவன்..." என்றான்.

"பரமசிவமா? பக்கத்துல பார்வதியைக் காணோம்... கழுத்திலே நல்ல பாம்பைக் காணோம்... என்ன நீ பரமசிவம்?" என்று நான் கேட்டேன், அவன் கண்களைப் பார்த்தபடி. ஏனோ அந்தத் தடியனும் அவன் வானர சேனைகளும் திகைத்துப் போய் நின்றதைப் பார்த்ததும்தான் அப்பா சொன்னதன் உண்மை எனக்குப் புரிந்தது.

அலுவலகத்தில் என்னுடன் பணி புரிபவள் நீலா. என் நெருங்கிய சிநேகிதி என்று நான் அவளைச் சொல்லலாம். எங்கள்

நெருக்கத்தை இந்த வார்த்தைகள் உணர்த்த முடியுமா என்றுகூட அஞ்சுகிறேன். வெகுவிரைவில் நாங்கள் நண்பர்களானோம். உரையாடுவது, உபசரித்துக் கொள்வது என்கிற நிலையைத் தாண்டி, ஒருத்தர் சுமையை ஒருத்தர் தாங்கிக் கொள்கிற பரஸ்பரம் சுமை தாங்கிகளாகி விட்டோம் நாங்கள்.

அந்த நீலாவுக்கு நேற்று முந்தின தினம் திருக்கழுக்குன்றத்தில் திருமணம். தன்னோடயே நானும் புறப்பட்டு வரவேண்டும் என்று நீலா பிடிவாதம் பிடித்தாள். நீலாவின் அப்பாவும் என் அப்பாவும் ஒரு காலத்தில் திருவல்லிக்கேணி ஒண்டுக்குடித்தனக்காரர்கள். அப்பா சந்தோஷமாக என்னை அனுப்பி வைத்தார்.

திருமணத்துக்கு முதல் நாள் இரவில்தான் அந்தப் பிரச்சினை தோன்றியது. அப்பாவுக்குக் கோபம் ஏற்பட்ட பிரச்சினை.

மாப்பிள்ளை வீட்டாரைக் கவனிக்க வேண்டிய பொறுப்பை எனக்குக் கொடுத்திருந்தார்கள். மாலை டிபனும் காபியும் கொண்டு போய்க் கொடுத்து மாப்பிள்ளை வீட்டாரை உபசரித்தவள் நான் தான். மாப்பிள்ளையின் மாமா என்று சொல்லிக் கொண்டு ஒருத்தர், "பெண்ணே… இது என்ன மஞ்சள் களி?" என்று என்னைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

"களி இல்லை சார்! இது கேசரி…!"

"ஓகோ… எங்கள் ஊரில் கேழ்வரகுக் களிகூட இன்னும் நல்லாப் பண்ணுவாங்க… உங்க ஊரிலே இதுதான் கேசரியா…?" என்றார் எகத் தாளமாக. எனக்கு எரிச்சல்… ஆனாலும் அமைதியாய் இருந்தேன்.

கேசரி அப்படியொன்றும் மட்டமாக இல்லை. இது மாப்பிள்ளை வீட்டார் என்கிற மிதப்பில் ஏற்பட்ட அலட்டல். மாப்பிள்ளையின் அம்மா என்கிற ஒருத்தி சொன்னாள்:

"உன் வயசுல எனக்கு மூணு குழந்தைகள் பிறந்துடுச்சி, இன்னும் நீ சின்னப் பொண்ணாட்டம் மாப்பிள்ளை சீர் பண்ணிட்டிருக்கே…" என்றாள். என்ன நாகரிகமற்ற பேச்சு! பெண்களுக்குப் பெண்கள் தான் எதிரிகள் என்பதை மாற்ற வேண்டாமா! என் எரிச்சல் கோபமாகிக் கனிந்து விடக்கூடாது என்று என்னை நான் அடக்கிக் கொண்டேன். என் நீலா கல்யாணமில்லையா…?

ராத்திரிச் சாப்பாட்டின்போது விஷயம் வேறு விதமாய் முளைத்திருந்தது. சம்பந்திகளுக்குள் ஏற்பட்ட ஏதோ ஒரு முகம் தெரியாத புகைச்சல், சாப்பாட்டில் வெளிப்பட்டது.

"சோறா இது? தாலி கழுத்தில் ஏர்றதுக்கு முந்தியே இந்தப் பிச்சைச் சோறுன்னா, கல்யாணத்துக்குப் பின்னால கையில உருண்ட உருண்டையா பிசைஞ்சு போடுவாங்களா?" என்று அந்த மாமா கடுகடுத்துக் கொள்வதை என்னால் தாங்க முடிந்தது. அடுத்து அவர், "பொண்ணு தான் குயில் குஞ்சு. எட்டேகால் லட்சணம், எமன் ஏறும் வாகனம்னா, அவ வீட்டுச் சோறுகூடவா இப்படி இளிக்கணும்...?" என்று இரைந்ததை என்னால் சகித்துக் கொள்ள முடியவில்லை...

சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த ஆண்களில் சிலர், இந்த விரசமான, பண்பாடற்ற வார்த்தைகளைக் கேட்டுச் சிரித்தார்கள். அதற்கு மேலும் என்னால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

நான் வெடித்தேன்:

"சார்... சாப்பாடு கொஞ்சம் கூடுதல் குறைவா இருக்கலாம். நாளை சாப்பாடு நல்லா பண்ணிடலாம். ஆனா, நாளைக்குக் கல்யாணம் ஆகப்போற பொண்ணைப் பத்தி இப்படிப் பேசறது அழகா இல்லை."

"நீ யாரும்மா அதைக் கேக்க? எங்க வீட்டுக்கு வரப்போற பெண்ணைப் பத்தி நாங்க பேசறோம்... அதைக் கேக்க நீ யாரு...?"

"நான் பெண்ணோட சிநேகிதி..."

"சிநேகிதின்னா, ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து பல்லாங்குழி ஆடுங்க... சபையில ஒரு பொட்டாச்சியா, லட்சணமா இருந்துக்க..."

நான் சீற வேண்டிய நேரம் இது. எனக்குள் அப்பா ஏற்றி வைத்த தீயின் ஜுவாலை கொழுந்து விட்டது.

நான் அவமானப் படுத்தப்படுகிறேன். என்னை முன்னிறுத்திப் பெண்ணினமே அவமானத்துக்குள்ளாகிறது. கூடியிருந்த பெண்கள் சிலர் என்னை ஏதோ அருவருப்பான பிண்டம் மாதிரி பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சேலை அணிந்த மாத்திரத்தால் மட்டுமே பெண்கள் இவர்கள்.

ஆண்கள் வெட்கமின்றி என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தார்கள். என் கையில் வைத்திருந்த சாம்பார் வாளி, என் கையைவிட்டு நழுவி விடுமோ என்கூட நான் பயந்தேன்.

"ஷட் அப். மரியாதையா பேசுங்க... எனக்கும் பேசத் தெரியும்" என்றேன் சுள்ளென்று.

அந்த வயதானவர், சட்டென்று மௌனமானார். ஆனால், விபரீதம் வேறு இடத்தில் பொத்தலிட்டுக் கொண்டு எழுந்தது. அவருக்குப் பக்கத்தில் மூன்றாவது நபராக உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த ஓர் இளைஞன், நிமிர்ந்து என்னைப் பார்த்துச் சொன்னான்:

“என்னடி பேசுவே? பேசேன். பேசித்தான் பாரேன்...”

நான் அந்த இளைஞனைப் பார்த்தேன். வேட்டியை மடித்துக் கட்டிக்கொண்டு இலைக்கு முன் உட்கார்ந்திருந்தான். பச்சை நிறச் சட்டை அணிந்திருந்தான்.

“மிஸ்டர்...! மரியாதை குறையுது... ஜாக்கிரதை!”

“என்னடி பண்ணுவே... பொட்டக் கழுதை...”

அதற்கு மேல் என்னால் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியத்தான் இல்லை. முடியவும் வேண்டாம் என்கிற முடிவுக்கே வந்தேன். என் நீலா கல்யாணம் இது என்பதையும் மறந்தேன்.

“என்னடா பண்ணனும்...? என்னைச் சீண்டியவனை அறைஞ்சுதான் எனக்குப் பழக்கம். உன்னை மாதிரி மரியாதை தெரியாத முட்டாளை, செருப்பாலே அடிக்கக்கூட நான் தயங்கமாட்டேன்...” நான் சொல்லி முடித்ததுதான் தாமதம்.

“என்னடி சொன்னே...’ என்றவாறு சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த கையை உதறி விட்டு அவன் எழுந்தான்.

என் கையிலிருந்து சாம்பார் வாளியை அப்படியே அவனைப் பார்த்து வீசினேன். அதை வழித்து விட்டுக் கொண்டே, மோசமான வார்த்தைகளின் திட்டியவாறு என்னை நோக்கிப் பாய்ந்தான் அவன்.

நான் குனிந்து என் செருப்பைக் கழற்றிக் கையிலெடுத்தேன். என் கையைக் கெட்டியாக யாரோ பிடிப்பது தெரிந்தது. நீலாவின் அப்பா...

அலுவலகம் விட்டு வரும்போதே அப்பாவைச் சமாதானப் படுத்த வேண்டும் என்கிற ஆசையோடு திரும்பினேன். எதிர்ப்பட்ட அம்மாவிடம், “அப்பா எங்கேம்மா...?” என்றேன்.

“மாடியில் இருக்கார். ஆனாலும் பொம்பளைக்கு இவ்வளவு ஆங்காரம் கூடாதும்மா...” என்றாள் அம்மா.

அம்மா அப்படித்தான் பேசுவாள். அவள் அந்தக் காலத்துப் பித்தளைப் பாத்திரம்.

நான் மாடிக்குப் போனேன்.

அப்பா மொட்டை மாடியில் காற்று வாங்கிக்கொண்டு விச்ராந்தியாக உட்கார்ந்திருந்தார். நான் வந்தது அவருக்குத் தெரியும். ஆனாலும், வானத்தில் நட்சத்திரங்களைப் பார்த்தபடி அமர்ந்தி ருந்தார்.

பின்புறமாய்ச் சென்ற நான், அப்பாவின் கழுத்தைச் சுற்றிக் கைகளைப் பிணைத்துக் கொண்டு, "என்னப்பா... இன்னும் உங்க கோபம் தணியலையா?" என்றேன்.

அவ்வளவு தான்.

அப்பா உடைந்து போனார்.

"என்னம்மா கோதை.. அப்பா கோவிச்சுக்கிட்டேன்னு வருத்தப் பட்டுட்டியா?" என்றார் அப்பா. அவர் குரல் கரகரத்து விட்டது.

"ஐயோ... அப்பா.. உங்களுக்குக்கூடக் கோபம் வருமாப்பா...?" என்றேன்.

அப்பாவுக்குக் கண்கள் பனித்து விட்டன.

"குழந்தே... எனக்குச் சங்கடமாய் இருந்தது உண்மை தான். கல்யாணத்துல போயி அப்படிப் பண்ணிட்டியே..."

"அப்பா, அந்த ராஸ்கல் என்னவெல்லாம் சொன்னான்னு..." — நான் முடிப்பதற்குள், அப்பா சொன்னார்.

"எனக்குத் தெரியும். அந்த சீதாராமன் நேத்திக்கே எனக்கு டெலிபோன் பண்ணி எல்லாத்தையும் சொல்லிட்டான்... அவன் பொண்ணு கல்யாணத்துல, மாப்பிள்ளையோட தம்பியைப் போயி நீ செருப்பால் அடிக்கப் போயிட்டே... சீதாராமன் சபையில, சாஷ்டாங்கமா விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்கும்படியா ஆயிடுச்சு பாரு... அதான் எனக்கு வருத்தம்..."

நான் அப்பாவுக்கு முன் தரையில் உட்கார்ந்தேன். அந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு விருட்டென்று கிளம்பி, கடைசி பஸ்ஸைப் பிடித்து ஊருக்கு வந்து சேர்ந்தவள் நான். நடந்ததை அப்பா சொல்லச் சொல்ல, எனக்குப் பகீரென்றது.

"அவ்வளவு சீரியஸ்ஸாவா போயிடுச்சுப்பா...?"

"நல்லா கேட்டியே... கல்யாணமே நின்னு இருக்கும். ஏதோ கடவுள் புண்ணியம்தான், உன்னோட சிநேகிதிக்குத் தாலி ஏறிச்சு..."

மனசு மிகவும் வருத்தமாய் இருந்தது.

"என்னால ஆத்திரத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியலைப்பா—"

அப்பா என் தலையை வருடிக் கொண்டு சொன்னார்: "குழந்தே... உன்னைச் சிறுமைப் படுத்தறவனை நீ சீறுறது தப்பு இல்லை. அதனோட லாபமும் நஷ்டமும், பாவமும் புண்ணியமும் உன்னைத்தான் சேரும். இன்னொருத்தர் காரியத்துல, பொதுக் காரியத்துல ஈடுபட்டிருக்கையிலே, ரொம்ப நிதானமா இருக்க ணும்மா. அப்போ கோபம், தாபம் எல்லாத்தையும் விட்டொழிச் சுடணும்... அப்போ வர்ற கோபம் பொதுவானதா இருக்கணுமே தவிர, தனிப்பட்ட முறையில் வரக்கூடாது..."

அப்பா ஒரு நிமிஷம் கழித்துச் சொன்னார்:

"கோபம் ஒரு மிருகம் மாதிரிம்மா... அதைப் பழக்கி நம் வசம் வெச்சிருக்கணும் வசம் தவறிச்சுன்னா, அது நம்மை அடிச்சுச் சாப்பிட்டுடும்..."

எனக்கு லேசாகப் புரிகிற மாதிரி இருந்தது. ஆனாலும் தயக்கமும் இருந்தது.

அப்பா என்னைப் பார்த்துச் சொன்னார்:

"உனக்காகக் கோபப்படு. அது சரி. அது ரொம்ப உசத்தி. ஆனா, இன்னொருத்தர் நலத்துக்காக உன் கோபத்தை விட்டுடறது அதைவிட உசத்தி இல்லையா?"

"ஆமாம்பா...' என்றவாறு அப்பாவின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டேன் நான்.

1986